

در انتظار گودو

و

چند نمایش نامه دیگر

سمیوئل بکت

نجف دریابندری

فهرست

۱۱	یادداشت ناشر	+
۱۳	پیش‌گفتار	+
۱۷	در انتظار گودو	۱
۱۴۳	دست آخر	۲
۲۰۹	همه افتادگان	۳
۲۵۵	خُلواره	۴
۲۷۷	آخرین نوار کراپ	۵
۲۹۳	چه روزهای خوشی	۶
۳۴۹	بازی	۷
۳۷۷	آره جو	۸

جاده‌ای بیرون شهر. یک درخت.
شامگاه.

استراگون روی پشته‌ی خاکی کوتاهی نشسته است و دارد کوشش می‌کند پوتینش را از پا دریاورد. با هر دو دست پوتین را می‌کشد و نفس نفس می‌زند. خسته و مانده دست می‌کشد، استراحت می‌کند، و باز شروع می‌کند. همان بازی.
ولادیمیر وارد می‌شود.

استراگون [باز دست می‌کشد.] کاری نمی‌شه کرد.

ولادیمیر [با قدم‌های خشک و کوتاه جلو می‌آید، پاهایش را گشاد می‌گذارد.] من هم دارم به همین نتیجه می‌رسم. تمام عمرم سعی کرده‌م این فکرو از خودم دور کنم، به خودم گفته‌م منطقی باش ولادیمیر، تو که هنوز همه چیز و امتحان نکرده‌ی. باز شروع کرده‌م به تقلا کردن. [در خود فرو می‌رود و به تقلا کردن فکر می‌کند.
خطاب به استراگون.] خب، که برگشتی.

استراگون برگشتم؟

ولادیمیر خوش‌حالم که برگشتی. فکر کردم رفتی که دیگه نیای.

استراگون خودم هم همین فکرو می‌کردم.

- ولادیمیر** بالاخره باز با همیم! باید اینو جشن بگیریم. اما چه جوری؟
[فکر می‌کند.] پا شو بغلت کنم.
- استراگون** [بی‌حوصله.] الان نه، الان نه.
- ولادیمیر** [رنجیده، به سردی.] می‌شه پرسید حضرت والا شبو کجا گذرونده؟
- استراگون** تو خندق.
- ولادیمیر** [ستایش آمیز.] خندق! کجا؟
- استراگون** [بدون حرکت سر و دست.] اون ور.
- ولادیمیر** کتکت که نزدن؟
- استراگون** نزدن؟ البته که زدن.
- ولادیمیر** باز همونا بودن؟
- استراگون** همونا؟ نمی‌دونم.
- ولادیمیر** خوب که فکر شو می‌کنم... این همه سال... اگه من نبودم...
تو کجا بودی...؟ [قاطع.] الان استخون‌هات هم پوسیده بود،
بی برو برگرد.
- استراگون** خب، منظور؟
- ولادیمیر** [افسرده.] برای یه نفر آدم بار سنگینیه. [مکث. با خوش‌حالی.]
از طرف دیگه، می‌گم الان دیگه دلسرد شدن فایده نداره.
باید هزار سال پیش، آخر قرن نوزده، فکر شو می‌کردیم.
این قدر ورنزن، بیا کمک کن این لامسبو درآرم.
- استراگون** دست تو دست هم، جزو اولین نفرات از بالای برج ایفل.
اون وقت‌ها سرور ریخت‌مون آبرومند بود. حالا دیگه گذشته.
دیگه بالاش هم نمی‌ذارن بریم. [استراگون پوتینش را به زور
می‌کشد.] چی کار داری می‌کنی؟
- استراگون** دارم پوتینمو درمی‌آرم. تا حالا پوتین درنیاورده‌ی؟
- ولادیمیر** پوتینو باید هر روز درآورد، چه قدر بهت بگم. چرا

گوش نمی‌کنی؟

استراگون [بی‌حال.] کمک کن!

ولادیمیر درد می‌کنه؟

استراگون [عصبانی.] درد! می‌پرسه درد می‌کنه!

ولادیمیر [عصبانی.] تا حالا هیچ‌کس غیر از آقا درد نکشیده. من

حساب نیستم. دلم می‌خواست به درد من گرفتار بودی، اون وقت می‌دیدم چی می‌گفتی.

استراگون درد می‌کنه؟

ولادیمیر درد! می‌پرسه درد می‌کنه!

استراگون [با انگشت اشاره می‌کند.] به هر حال دکمه‌ها تو بنداز.

ولادیمیر [خم می‌شود.] درسته. [دکمه‌های شلوارش را می‌اندازد.] در زندگی

جزئیات تو هیچ وقت نباید فراموش کرد.

استراگون منتظر چی هستی، همیشه تا لحظه آخر صبر می‌کنی؟

ولادیمیر [متفکرانه.] لحظه آخر... [به فکر فرو می‌رود.] امیدی که در آن

تعویق باشد باعث بیماری چیز است... این مال کیه؟

استراگون چرا کمک نمی‌کنی؟

ولادیمیر گاهی وقت‌ها حس می‌کنم که داره می‌آدها، اما بعدش به کلی

می‌زنه به کله‌م. [کلاهش را برمی‌دارد، به دقت توی آن را نگاه

می‌کند، توی آن دست می‌کشد، آن را تکان می‌دهد، باز آن را به سر

می‌گذارد.] چه جور می‌بگم؟ هم خیالم راحت می‌شه هم...

[دنبال کلمه می‌گردد.] ... وحشت می‌کنم. [با تأکید.] وحشت

می‌کنم. [باز کلاهش را برمی‌دارد، به دقت توی آن را نگاه می‌کند.]

عجیبیه. [به فرق کلاه تلنگر می‌زند، انگار می‌خواهد چیزی را که به آن

چسبیده جدا کند، باز به دقت توی کلاه را نگاه می‌کند، آن را به سر

می‌گذارد.] کاری نمی‌شه کرد. [استراگون با کوشش فوق‌العاده‌ای

موفق می‌شود پوتینش را دریاورد. توی پوتین را نگاه می‌کند، توی آن